

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 21/2014
21.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Н., због кривичног дела увреда из члана 170. став 2 у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Н., адвоката Д.А из В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр. 117/12 од 31.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 4Кж1 бр.2095/13 од 17.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Н., адвоката Д.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр. 117/12 од 31.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 4Кж1 бр.2095/13 од 17.10.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр. 117/12 од 31.01.2013. године, изреком под I, окривљени Д.Н. оглашен је кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 (тридесетхиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од правноснажности пресуде, а која ће се у случају ненаплативости заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, те је окривљени обавезан на плаћање суду паушала у износу од 2.000,00 динара и приватној тужиљи Г.А. из В. нужних издатака у износу од 70.500,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је приватна тужиља за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парницу. Истом пресудом, изреком под II, према окривљеном Д.Н. обустављен је поступак за кривично дело клевета из члана 171. став 2. у вези са ставом 1. КЗ по приватној тужби приватне тужиље Г.А., а приватна тужиља је за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 4Кж1 бр. 2095/13 од 17.10.2013. године, одбио је као неосновану жалбу окривљеног Д.Н. и потврдио пресуду Основног суда у Врању К бр. 117/12 од 31.01.2013. године.

Бранилац окривљеног Д.Н., адвокат Д.А., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП и члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине у целости пресуде Основног суда у Врању К бр. 117/12 од 31.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 4Кж1 бр.2095/13 од 17.10.2013. године, и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће „ослободити од кривице“ окр. Д. за дело које му се ставља на терет и признати му трошкове поступка.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.Н., адвоката Д.А, је неоснован.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепена пресуда донесена уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, због учешћа у доношењу пресуде судије Љ.В. која се морала изузети и чије изузеће је окривљени током првостепеног поступка благовремено тражио, јер је она члан ... странке и била је на листи одборника те странке, док је окривљени високи функционер ... странке, а поменута судија је била разрешена судијске функције и након политичких промена враћена да обавља судијску функцију.

Насупрот наводима у захтеву за заштиту законитости, изузеће поступајућег судије првостепеног суда Љ.В., окривљени није тражио током првостепеног поступка већ у жалби коју је изјавио против првостепене пресуде и која се, у погледу околности које су истакнуте као разлог за њено изузеће и у погледу навода о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка због учешћа на главном претресу и у доношењу првостепене пресуде поменуте судије која се морала изузети, у свему понавља у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Поводом изложених навода жалбе окривљеног, другостепени суд је, у складу са одредбом члана 604. став 1. ЗКП, који Законик се примењује од 01.10.2013. године, дакле и у време одлучивања о жалби, законитост првостепене пресуде и поступка који је претходио доношењу исте ценио по одредбама Законика о

кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), који је био на снази у време одржавања главног претреса и доношења првостепене пресуде у овој кривичној ствари.

При том, другостепени суд је, и по оцени Врховног касационог суда, правилно нашао да првостепена пресуда није донесена уз апсолутно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 2. раније важећег ЗКП истакнуту у жалби окривљеног (члан 438. став 1. тачка 4. сада важећег ЗКП), која постоји ако је на главном претресу суделовао судија који се морао изузети због постојања разлога за изузеће предвиђених у члану 40. тачка 1. до 5. раније важећег ЗКП. Међутим, околности које су као разлог за изузеће поступајућег судије првостепеног суда наведене у жалби окривљеног (и поновљене у захтеву за заштиту законитости), нису основ обавезног изузећа (искључења) судије у смислу цитираних законских одредаба, већ су околности које има у виду одредба члана 40. тачка 6. раније важећег ЗКП (које изазивају сумњу у непристрасност судије), а на коју законску одредбу се позива и окривљени у жалби и која повреда може имати значај само релативно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП. По налажењу Врховног касационог суда, правилна је оцена другостепеног суда да у конкретном случају не постоји ни та повреда поступка (означена у другостепеној пресуди по члану 438. став 2. тачка 3. ЗКП), а у вези са чланом 40. тачка 6. и чланом 41. раније важећег ЗКП, имајући у виду да захтев окривљеног за изузеће судије Љ.В. није поднет у законом предвиђеном року (члан 42. став 2. раније важећег ЗКП), односно није уопште поднет током првостепеног поступка и да се у жалби окривљеног и не износи тврдња да је окривљени за разлоге изузећа поменуте судије сазнао касније нити нуде докази у том смислу, као ни о околностима које су истакнуте као разлози изузећа, па је гола тврдња о постојању и утицају истих на непристрасност судије, изнета у жалби, правилно од стране другостепеног суда оцењена као неоснована.

Следствено реченом, Врховни касациони суд налази да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, истакнута у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Као основ подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног у уводу захтева опредељује повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, због погрешне примене закона на правилно утврђено чињенично стање, али се наводима у образложењу захтева, који се односе на ову повреду закона, у суштини указује на друге недостатке побијане правноснажне пресуде. Конкретно, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу намере окривљеног да увреди оштећену као обележја кривичног дела које му је стављено на терет, а што је по наводима захтева последица погрешне оцене суда одбране окривљеног и исказа сведока Д.Д. и приватне тужиље-оштећене Г.А., као и на непотпуно утврђене чињенице (разлоге одлагања главног претреса) које су од значаја за одлуку о трошковима поступка.

Предњим наводима захтева указује се на разлоге који одредбом члана 485. став 4. ЗКП нису предвиђени као дозвољен законски основ за подношење овог

ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у том делу недозвољен.

У уводу захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, не означава се као основ подношења истог повреда закона у вези са одлуком о трошковима поступка у односу на кривично дело из члана 171. став 2. у вези са ставом 1. КЗ за које је поступак обустављен, а таква повреда ни у образложењу захтева није конкретно опредељена, сходно захтеву из члана 484. ЗКП у вези са чланом 485. став 1. и 4. ЗКП, па захтев у овом делу нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 490. и 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. и чланом 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно јер нема прописан садржај.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.